

ถึงวันนี้ที่เรานึกถึงปมที่ติดอยู่ในใจทุกที...

วันเด็กเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่ขี่มอเตอร์ไซด์ไปเรียน ป.โท ตลอดทางที่ผ่าน มีผู้ปกครองพาเด็กแต่งตัวหล่อ สวย ไปร่วมกิจกรรมวันเด็กตามสถานที่ต่างๆที่จัดงานไว้ทุกคนมีแต่รอยยิ้ม

แต่มีเด็กสองคน คนโตเป็นผู้หญิง ดูแล้วน่าจะสัก ป.3 ส่วนคนน้องเป็นผู้ชาย น่าจะ 5 - 6 ขวบ บั้นจรรย์นคันเก๋าๆ มาจอดคันขยะตรงถึง

ในขณะที่คนอื่นๆกำลังยิ้ม เด็กสองคนนี่กำลังดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด

ที่ยังเป็นปมในวันนี้ก็คือ ทำไม วันนั้นเราไม่หือบยื่นในสิ่งที่เราพอจะช่วยให้ ทำไมเราต้องรีบไปเรียนขนาดนั้น เราน่าจะหยุดรถ แล้วทำสิ่งๆที่ควรทำ เรากลับเห็นแก่ตัวกลัวอาจารย์เช็คขาด มันเลยทำให้เป็นปมในใจ ปมที่คิดไม่หายมาเกือบ 10 ปี แล้ว

ผมนึกทบทวนเรื่องนี้ทุกๆปี และยิ่งได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก มันยิ่งเพิ่มข้อมูลในการมองเห็น "ช่องว่าง" ของความเท่าเทียม

ทำไม เด็กบางคนโชคดี มีอุปกรณ์การทดลองในทุกเรื่องที่เรียน มีสื่อดีๆมากมาย ในขณะที่อีกหลายคน กลับไม่เคยได้สัมผัสคลังจุลทรรศน์เพื่อได้มองดูเซลล์

บางคน ยังฉกฉวยโอกาสจากเด็ก ผลิตอาหาร ผลิตของเล่นอันตราย เอามาขายให้กับเด็กๆ โดยไม่คิดถึงความปลอดภัย ความถูกต้อง หรือบางแห่งใช้เด็กสร้างผลประโยชน์ของตน เอาชื่อเด็กไปเบิกเงินหัวละ 200 แต่กลับแจกของ แจกข้าว รวมแล้วไม่เกิน 70 บาท

มองมาหลายปี แล้วอีกกี่ปี ช่องว่างนี้จะหายไป

ตอนนี้ ถ้าเห็นโอกาสที่จะทำดี ก็รีบทำ เพราะมันจะได้ไม่เป็นปมแบบนี้ตลอดไป ก็หวังว่า ทุกท่านที่ได้มีโอกาสอ่านข้อเขียนนี้ จะได้ช่วยกันสร้างรอยยิ้มของเด็กๆที่ขาดโอกาสว่าคนอื่น ๆ ด้วยกันนะครับ

ด้วยการพยายามแก้ปม แถมยังมีความคิดทะเยอทะยาน อยากรับใหญ่เป็นโต เพราะถ้าเป็นคนธรรมดา ตัวเล็กๆ ต่อให้ตะโกนแค่ไหนก็เปลี่ยนโลกไม่ได้

...ถ้าวันนึง เล่นการเมือง อย่าลืมเลือกผมนะครับ 555

ขอบคุณครับ

